

Sygn. akt. IV Ka 322/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Robert Zdych

Sędziowie SSO Krzysztof Głowacki (spr.)

SSO Anna Bałazińska-Goliszevska

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale Tomasza Fedyka Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2013r.

sprawy **W. F.**

oskarżonego z art.279§1 kk. w zw. z art.64§1 kk. i w zw. z art.91§1 kk. z art.226§1 kk. i z art.124§1 kw.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 04 stycznia 2013 roku sygn. akt V K 385/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia -Śródmieścia) na rzecz adwokat M. S. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰/100, w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy dla Wrocławia Stare Miasto oskarżył W. F. o to, że:

I. w dniu 12 grudnia 2011 r. we W. działając w warunkach powrotu do przestępstwa poprzez pokonanie zamka w drzwiach włamał się do samochodu m-ki F. (...) o nr rej. (...) z wnętrza, którego dokonał kradzieży kluczy samochodowych w ilości 16 sztuk i okularów powodując straty o łącznej wartości 270 złotych, czym działał na szkodę P. K., zaś zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa był bowiem uprzednio karany sądownie:

wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 3 marca 2010 sygn. II K 13/10 obejmującym wyroki:

- Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 15 lipca 2009 r. sygn. II K 188/09 za czyny m.in. z art.278§1 kk.

- Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 20 listopada 2009 r. sygn. II K 409/09 za czyny m.in. z art.286§1 kk.

na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał się między innymi w okresie od 18 listopada 2008 r. do 15 lipca 2009 r.

tj. o czyn z art.279§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.

II. w dniu 13 grudnia 2011 r. we W. działając w warunkach powrotu do przestępstwa poprzez pokonanie zamka w drzwiach włamał się do przyczepy kempingowej o nr rej. (...) z wnętrza, której usiłował dokonać kradzieży nieustalonego mienia o nieustalonej wartości czym działał na szkodę T. B., lecz zarzucanego celu nie osiągnął z uwagi na brak mienia będącego w jego zainteresowaniu, zaś zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa był bowiem uprzednio karany sądownie:

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 3 marca 2010 sygn. II K 13/10 obejmującym wyroki:

- Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 15 lipca 2009 r. sygn. II K 188/09 za czyny m.in. z art.278§1 kk.

-Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 20 listopada 2009 r. sygn. II K 409/09 za czyny m.in. z art.286§1 kk. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał się między innymi w okresie od 18 listopada 2008 r. do 15 lipca 2009 r.

tj. o czyn z art.13§1 kk. w zw. z art.279§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.

III. w dniu 15 grudnia 2011 r. we W. działając w warunkach powrotu do przestępstwa poprzez pokonanie zamka w drzwiach włamał się do samochodu m-ki F. (...) o nr rej. (...) z wnętrza, którego dokonał kradzieży akumulatora o wartości 260 złotych, czym działał na szkodę K. T., zaś zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa był bowiem uprzednio karany sądownie:

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 3 marca 2010 sygn. II K 13/10 obejmującym wyroki:

- Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 15 lipca 2009 r. sygn. II K 188/09 za czyny m.in. z art.278§1 kk.

- Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 20 listopada 2009 r. sygn. II K 409/09 za czyny m.in. z art.286§1 kk.

na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał się między innymi w okresie od 18 listopada 2008 r. do 15 lipca 2009 r.

tj. o czyn z art.279§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.

IV. w dniu 21 grudnia 2011 r. we W. działając w warunkach powrotu do przestępstwa w nieustalony sposób włamał się do przyczepy kempingowej o nr rej. (...) z wnętrza, której dokonał kradzieży różnego rodzaju mienia o łącznej wartości 1000 złotych, czym działał na szkodę T. B., zaś zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa był bowiem uprzednio karany sądownie:

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 3 marca 2010 sygn. II K 13/10 obejmującym wyroki:

- Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 15 lipca 2009 r. sygn. II K 188/09 za czyny m.in. z art.279§1 kk.

- Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 20 listopada 2009 r. sygn. II K 409/09 za czyny m.in. z art.286§1 kk. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał się między innymi w okresie od 18 listopada 2008 r. do 15 lipca 2009 r.

tj. o czyn z art.279§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.

V. w dniu 3 stycznia 2012 r. we W. działając w warunkach powrotu do przestępstwa włamał się do przyczepy kempingowej o nr rej. (...) z wnętrza, której dokonał kradzieży mienia w postaci lampy gazowej m-ki (...) o wartości 50 złotych, czym działał na szkodę T. B., zaś zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa był bowiem uprzednio karany sądownie:

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 3 marca 2010 sygn. II K 13/10 obejmującym wyroki:

- Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 15 lipca 2009 r. sygn. II K 188/09 za czyny m.in. z art.278§1 kk.
- Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 20 listopada 2009 r. sygn. II K 409/09 za czyny m.in. z art.286§1 kk. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał się między innymi w okresie od 18 listopada 2008 r. do 15 lipca 2009 r.

tj. o czyn z art.279§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.

VI. w dniu 3 stycznia 2012 r. we W. znieważył funkcjonariusza policji T. W. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art.226§1 kk.

Wyrokiem z dnia 4 stycznia 2013r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia sygn. akt V K 385/12:

I. uznał oskarżonego W. F. za winnego popełnienia tego, że działając w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 15 lipca 2009 roku między innymi za trzy przestępstwa zakwalifikowane łącznie z art.278§1 kk. w zw. z art.91§1 kk. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art.278§1 kk. w zw. z art.275§1 kk. w zw. z art.11§2 kk. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, za dwa przestępstwa zakwalifikowane łącznie z art.279§1 kk. w zw. z art.91§1 kk. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, następnie za powyższe przestępstwa wymierzono mu karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z dnia 20 listopada 2009 roku za przestępstwo z art.286§1 kk. w zw. z art.12 kk. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to skazania następnie w dniu 3 marca 2010 roku wyrokiem Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim sygn. akt II K 13/10 połączono i wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał między innymi od dnia 1 grudnia 2009 roku do dnia 24 stycznia 2011 roku, kiedy został zwolniony ze względu na odbycie kary w całości:

- w dniu 12 grudnia 2011 roku we W., poprzez pokonanie zamka w drzwiach, włamał się do samochodu m-ki F. (...) o nr rej. (...), z wnętrza którego dokonał kradzieży kluczy samochodowych w ilości 4 sztuk i okularów w etui, powodując straty o łącznej wartości nie mniejszej niż 70 złotych, a nadto usiłował dokonać kradzieży akumulatora, przy czym czynu tego nie osiągnął z uwagi na niemożność otworzenia maski silnika i odmowę udzielenia mu pomocy przez S. G., czym działał na szkodę P. K., to jest przestępstwa z art.279§1 kk. i z art.13§1 kk. w zw. z art.279§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.
- w dniu 15 grudnia 2011 roku we W., poprzez uchylenie okna zaklejonego taśmą, a następnie otworzenie zamka w drzwiach i maski silnika, włamał się do samochodu m-ki F. (...) o nr rej. (...), z wnętrza którego dokonał kradzieży akumulatora o wartości nie mniejszej niż 250 złotych oraz perfum C. K. (...) o wartości 380 zł, czym działał na szkodę K. T., to jest przestępstwa z art.279§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.
- w dniu 21 grudnia 2011 r. we W., poprzez podważenie tylnej szyby śrubokrętem, a następnie wyłamanie zaczepów okna, włamał się do przyczepy kempingowej o nr rej. (...), z wnętrza której dokonał kradzieży parasola ogrodowego, czajnika bezprzewodowego pompki, skrzynki narzędziowej, reduktora gazowego, dwóch grilli, stołu

turystycznego, dwóch przedłużaczy, namiotu, odświeżacza powietrza oraz butli gazowej o łącznej wartości 1000 złotych, czym działał na szkodę T. B., to jest przestępstwa z art.279§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.

- w dniu 3 stycznia 2012 r. we W., poprzez wybicie przedniej szyby cegłą, a następnie odpiłowanie zawiasów mocujących szybę do karoserii brzeszczotem, włamał się do przyczepy kempingowej o nr rej. (...), z wnętrza której dokonał kradzieży mienia w postaci lampy gazowej m-ki (...) o wartości 50 złotych, czym działał na szkodę T. B., to jest przestępstwa z art.279§1 kk. w zw. z art.64§1 kk. ustalając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art.279§1 kk. w zw. z art.91§1 kk. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego **W. F.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. VI części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art.226§1 kk. i za to na podstawie art.226§1 kk. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego **W. F.** za winnego popełnienia tego, że w dniu 13 grudnia 2011 roku we W. wchodząc do zamkniętej przyczepy T. B., chcąc się w niej przespać, pokonując w tym celu zamknięcie przyczepy poprzez podważenie zamka w jej drzwiach, dokonał zniszczenia mienia w postaci przecięcia i uszkodzenia uszczelki z ubytkiem materiału w obrębie zamka drzwi wejściowych, przy czym wysokość szkody wynosiła 172,20 zł na szkodę T. B., to jest wykroczenia z art.124§1 kw. i za to, na podstawie art.124§1 kw. wymierzył mu karę 5 (pięciu) dni aresztu;

IV. na podstawie art.85 kk. i art.86§1 kk. i art.91§2 kk. połączył wymierzone oskarżonemu w pkt. I i II wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art.63§1 kk. zaliczył na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania i tymczasowego aresztowania) od dnia 13 grudnia 2011 roku do dnia 14 grudnia 2011 roku, od dnia 15 grudnia 2011 roku do dnia 16 grudnia 2011 roku, od dnia 21 grudnia 2011 roku do dnia 22 grudnia 2011 roku, od dnia 3 stycznia 2012 roku do dnia 4 stycznia 2013 r. przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art.29 ust.1 ustawy Prawo o adwokaturze i §14 ust.1 pkt.2 i ust.2 pkt.3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adv. M. S. kwotę 1.608,84 zł (jeden tysiąc sześćset osiem złotych 84/100) obejmującą należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu;

VII. na podstawie art.624§1 k.p.k. i art.17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł zarówno oskarżony jak i jego obrońca.

Oskarżony w osobistej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej mu kary.

Obrońca oskarżonego w wywiedzionej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.283 kk. w związku z art.279§1 kk. poprzez ich niezastosowanie w wyniku uznania, że dokonana przez oskarżonego w dniu 15.12.2011 r. kradzież z włamaniem do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...)(...)nie jest wypadkiem mniejszej wagi, podczas gdy z zeznań pokrzywdzonej K. T. wynika, że skradziony przez oskarżonego akumulator został zakupiony przez nią jako używany a jego wartość była niższa od przyjętej przez Sąd Rejonowy kwoty 260 zł, co uzasadnia przyjęcie, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi opisany w art.283 kk.;

2. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art.7 kpk, 410 kpk w związku z art.5§2 kpk poprzez dowolną a nie swobodną, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zeznań pokrzywdzonej K. T. w części obejmującej kradzież należącej do niej perfum

marki C. (...) o wartości 380,00 zł i uznanie na ich podstawie, że to oskarżony dokonał ich kradzieży, podczas gdy prawidłowa ocena zeznań ww., uwzględniająca wyrażoną w art.5§2 kpk zasadę rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżony nie jest winny kradzieży opisanych perfum;

3. rażąco niewspółmierność kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego za popełnienie czynów opisanych w pkt I oraz w pkt II zaskarżonego wyroku przez wymierzenie ich bez uwzględnienia rozmiarów społecznej szkodliwości tego czynu oraz dyrektyw prewencji ogólnej i szczególnej.

Podnosząc wyżej przytoczone zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconej mu kradzieży perfum marki C. (...),
2. orzeczenie wobec oskarżonego za czyny opisane w pkt 1 wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności
3. zmianę pkt II i wymierzenie oskarżonemu kary 1 miesiąca pozbawienia wolności,
4. zmianę pkt IV i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności,

Sąd Okręgowy zważy, co następuje.

Apelacje jako oczywście bezzasadne nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż błędnie sformułowany został zarzut obrazy prawa materialnego, a to art.283 kk. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji w której zebrany w sprawie materiał dowodowy, zdaniem skarżącego, dawał podstawę do przyjęcia typu uprzywilejowanego przestępstwa z art.279§1 kk., albowiem przepis ten nie nakłada na sąd orzekający obligatoryjnego nakazu jego stosowania.

W tym stanie rzeczy możliwe było jedynie, ewentualne podnoszenie błędu w ustaleniach faktycznych, który doprowadził sąd meriti przy procedowaniu w niniejszej sprawie do odmowy uznania zarzucanego oskarżonemu W. F. kradzieży z włamaniem jako typu uprzywilejowanego, a tym samym wypadku mniejszej wagi.

Sąd I instancji postępowanie przeprowadził z wymaganą dokładnością i należytą starannością, dokonując bardzo wnikliwej oceny dowodów, bez przekroczenia granic oceny swobodnej i kierując się zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wypadek mniejszej wagi jest stanem pośrednim między brakiem treści materialnej przestępstwa, a stanem uznawanym za przestępstwo typu podstawowego. Za wypadki mniejszej wagi uznaje się więc takie zachowania, wyczerpujące znamiona formalne, gdy szkoda wyrządzona lub zamierzona jest niewielka, sprawca działa z niewielką winą, nagle, bez zastanowienia, czasem motywowany wyzywającym zachowaniem pokrzywdzonego.

Odnosząc powyższe konstatacje do ustaleń w przedmiotowej sprawie zauważyć należy, iż oskarżony w ciągu jednego miesiąca /od 12 grudnia 2011 r. do 03 stycznia 2012r./ dopuścił się czterech kradzieży oraz usiłowania kradzieży z włamaniem. Dokonując tych przestępstw wykazywał się rażąco ignorancją dla poszanowania prawa, norm społecznych, oraz szacunku dla cudzej własności. Dowodzi temu chociażby zachowanie oskarżonego w dniu 12 grudnia 2011r. kiedy podczas włamania do samochodu F. (...) nr rej. (...) zwrócił się do S. G. o pomoc w otworzeniu maski, celem wyjęcia akumulatora, a gdy został przez niego poinformowany, że samochód należy do jego sąsiada, W. F. oświadczył że kupił ten samochód. Oddalił się z miejsca zdarzenia dopiero po telefonicznym zawiadomieniu pokrzywdzonego P. K. o tym fakcie, lecz w dniu 15 grudnia 2011r. ponownie na tym samym parkingu dopuścił się kolejnej kradzieży z włamaniem, na szkodę K. T..

Pomimo zatrzymania go tym dniu przez funkcjonariuszy policji, zdecydował się 21 grudnia 2011r. oraz 3 stycznia 2012r. na przedmiotowym parkingu dokonać kolejnych kradzieży z włamaniem.

W tym miejscu zauważyć należy, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest podstawowym kryterium oceny czy dany czyn można zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi/por. w stanowisku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 29.09.2010r.w sprawie II AKa 270/10 LEX nr 621279/

Analiza przedmiotowych akt prowadzi, w sposób nie budzący wątpliwości do wniosku, iż tempore criminis zachowanie oskarżonego W. F., w żadnej mierze nie zasługiwało na zakwalifikowanie przypisanego mu czynu jako wypadku mniejszej wagi w rozumieniu art.283 kk.

Biorąc zatem pod uwagę uprzednie wielokrotne skazania oskarżonego w szczególności za przestępstwa przeciwko mieniu, (k.70-71) w warunkach recydywy podstawowej, Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu I instancji, oceniające stopień winy, szkodliwości społecznej, które doprowadziły do wymierzenia oskarżonemu kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności.

Twierdzenia apelującego obrońcy, iż Sąd I instancji naruszył dyspozycję art.7 kpk również uznać należy za chybione. Istota swobodnej oceny dowodów nakazuje bowiem, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania, z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. W tym duchu wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28.04.1997 r. (IV KKN 58/97). Należy podkreślić, iż to właśnie wersja wydarzeń ustalona przez Sąd I instancji, a wynikająca w głównej mierze z zeznań K. T., układa się w spójną i logiczną całość.

Owe przekonanie Sądu Rejonowego o wiarygodności relacji pokrzywdzonej (w zakresie określonym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku) i niewiarygodności ostatecznych wyjaśnień W. F., w których zaprzeczył on swojemu sprawstwu w odniesieniu do zarzucanego mu czynu pozostaje pod swoistą ochroną art.7 kpk., gdyż poprzedzone zostało ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy i zgodne jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało logicznie i wyczerpująco uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Rozważając zarzuty naruszenia przepisów wynikających z treści art.5§2 kpk i art.7 kpk, zasadnym jest nadto wskazanie za Sądem Najwyższym, iż wynikające z materiału dowodowego sprawy różne wersje wydarzeń nie są równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art.5§2 kpk.

W takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest bowiem do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, to należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (por. postanowienie SN z dnia 16 czerwca 2005r., sygn. akt II KK 257/04, OSNwSK 2005/1/1184). Zasada in dubio pro reo nie ogranicza jednocześnie utrzymanej w granicach racjonalności swobody oceny dowodów (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 14 grudnia 2006r., sygn. akt AKa 326/06, KZS 2007/5/74). Wyrażona w art.5§2 kpk zasada nie nakłada również na Sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, stanowi ona natomiast o zakazie czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów (por. postanowienie SN z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt II K 80/06, Lex nr 202117).

Naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest natomiast tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożności ich usunięcia, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. A zatem, jeśli pewne ustalenia faktyczne zależne są np. od dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego, nie można przyjąć naruszenia zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia odnoszące się do wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez Sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen wynikającej z treści art.7 kpk (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 9 listopada 2006 r., sygn. akt II AKa 339/06, KZS 2007/1/70).

Mając na względzie powyższe rozważania w kontekście zarzutu apelującego obrońcy oskarżonego stwierdzić należy, iż trafnie Sąd Rejonowy odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego.

Sąd orzekający po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu i zgromadzeniu stosownego materiału dowodowego, właściwie rozważył jego wartość dowodową, dając temu wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Ocena dokonana przez sąd merit jest logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd I instancji oparł ustalenia faktyczne na dowodach z konsekwentnych zeznań pokrzywdzonych, interweniujących funkcjonariuszy policji a także wyjaśnień oskarżonego, który początkowo przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Odnosząc się do osobistej apelacji oskarżonego F. oraz trzeciego z zarzutów apelacji obrońcy stwierdzić należy, iż Sąd karny uprawniony jest do wymierzania kary wedle swego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę, uwzględniając dyrektywy wymiaru kary określone w art.53§1 i 2 kk. Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem sądowym, nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia w tym zakresie (art.438 pkt.4 kpk). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (por. wyrok SN z dnia 21.01.2003r., sygn. akt SNO 57/02).

W świetle powyższego, nie sposób zgodzić się z twierdzeniem W. F., oraz jego obrońcy jakoby kara łączna wymierzona wyrokiem Sądu I instancji mogła być uznana za rażąco niewspółmierną. Istotne znaczenie w tej mierze ma treść przepisu art.53§1 kk., wskazująca na cztery dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Pierwsze dwie z nich, tj. współmierność kary do stopnia winy i do stopnia społecznej szkodliwości czynu, mają zapewnić sprawiedliwość orzekanych kar; dwie następne - cele kary, a mianowicie zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie na sprawcę przestępstwa (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna).

Wskazać w tym miejscu należy, iż Sąd Rejonowy trafnie przeanalizował wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz rozważył, czy wymierzone przezeń kary jednostkowe, a także kara łączna spełnią stawiane im przez ustawodawcę cele. Odnosząc się do treści apelacji, w szczególności zwrócić należy uwagę na fakt, iż jak trafnie stwierdził Sąd I instancji, oskarżony był już w przeszłości karany, zaś pięciu z sześciu przestępstw będących przedmiotem niniejszego postępowania karnego, oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art.64§1 kk. Zauważyć przy tym wypada, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, na której zmianę postępowania i zapobieżenie ponownemu łamaniu prawa wpłynąć może, jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, jedynie efektywne wykonywanie kary pozbawienia wolności.

Wymierzone oskarżonemu zarówno kary jednostkowe jak i kara łączna odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego.

W należyтым stopniu odzwierciedlają także okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego, takie jak jego częściowe przyznanie się do winy, jak również obciążające W. F., a dotyczące rozmiarów wyrządzonych i groźących szkód, a także wielości dóbr chronionych prawem, przeciwko którym oskarżony wystąpił.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując uzasadnienia dla zarzutów podniesionych w apelacjach, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Podstawą orzeczenia zawartego w punkcie II wyroku stanowi art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze oraz §14 ust.2 pkt.4 i §2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Zwalniając na podstawie art.624§1 kpk w zw. z art.634 kpk W. F. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uwzględniono sytuację majątkową oskarżonego oraz znikomą wysokość osiąganych przez niego dochodów.